

ството на седмия ден. И отъ какъ пристигна въ Сребърна, той почувствува силата му. Въ недѣля той отиваше редовно въ църква и по часове се не мръдваше отъ трона, унесенъ въ тихи съзерцателни бдения, които възраждаха закоравѣлата му душа. Съ трепетъ отиваше тамъ предъ старата икона; предъ образа на светицата, гдето нѣкога бѣ възмечталъ своята бжднина; предъ олтаря, где като дете съ часове е съзерцавалъ иконитѣ и отъ душа се е молилъ да порастне и преуспѣе въ живота. Сега душата му, сякашъ се подмладяваше. Мелодията на старитѣ църковни пѣсни, трогваше цѣлото му сщество. И кога се връщаше въ кжщи, чувствуваше такова спокойствие и просвѣтление, каквото не познаваше по-рано. . . Той усѣти лѣха на новъ животъ: животъ на примирение между жаждата за богатство и гласа на смъртъта. Той разбираше нѣкакъ осезателно, че щастието не е въ голѣмото богатство, въ свѣтския шумъ, въ славата. . . Че има нѣщо по-високо, повелително: да се отречемъ отъ тѣхъ и приближимъ къмъ онзи животъ, който сочи пжтя на безпредѣла, гдето неминуемо всички отиваме.

И въ такива часове у него се роди желание да овѣковѣчи името си, защото всичко друго е суета. А то можеше да стане съ добри дѣла.

На тая мисълъ го доведе словото на свещеника, което той казва на пророкъ Самуилъ въ църквата. Простата, ала искренна речъ на свещеника го трогна. И кога се завърши литургия — Андрея Поряза свика първенцитѣ въ село, свещенника, епитропа — и подари една камбана; поржча две икони: на Спасителя и Матерь Божия. А кога се завърна въ кжщи, той съобщи на приятеля си Петъръ Габара, че иска да вдигне училище, каквото въ селата наоколо не сж виждали.

Петъръ Габара гледаше съ захласъ своя старъ другаръ и не можеше да се нарадва. Радваше се той, че онова, което го привързваше къмъ земята, къмъ село,